

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce: **F.L. s r.o.**, se sídlem XX, zastoupeného advokátem Mgr. Davidem Hejzlarem z Advokátní kanceláře, se sídlem tř. 1. Máje č.97, Liberec, proti žalovanému **Úřadu práce České republiky, krajské pobočce v Liberci**, se sídlem Dr. Milady Horákové č.580/7, Liberec IV-Perštýn, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci nevyhovění žádosti žalobce o uzavření dohody o zřízení nebo vymezení chráněného pracovního místa ze dne 1.8.2012, vedené u žalovaného pod ev. číslem: 11814917/12,

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu proti nečinnosti Úřadu práce České republiky, krajské pobočce v Liberci s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci s e v r a c í z účtu Krajského soudu v Ústí n/L částka 2.000,-Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Davida Hejzlara.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce XX ve své žalobě na ochranu proti nečinnosti Úřadu práce ČR-krajské pobočky v Liberci i v replice na vyjádření žalovaného požaduje, aby soud uložil žalovanému uzavřít se žalobcem dohodu o vymezení chráněných pracovních míst ve smyslu § 75 z.č.435/2004 Sb. na základě jeho žádosti ze dne 3.8.2012, a to do tří dnů od právní moci rozsudku. Dále požaduje náhradu nákladů řízení, kterou nespecifikoval. Poukazuje přitom na reakci žalovaného ze dne 30.8.2012, kterou žalovaný žádost odmítl. Nesouhlasí s důvody, pro které tak žalovaný učinil, protože z důvodů, které rozvíjí, není u něho dána zákonná překážka uzavření takové dohody. Interpretace zákona, jak ji užil žalovaný, je neadekvátní smyslu normy a tudíž i veřejnému zájmu, který norma sleduje, když je mu vytýkáno i pouhé administrativní opomenutí, následně kladené na roveň zákonné překážce. Přitom rozvíjí přínos vzniku a fungování chráněných pracovních míst pro společnost. V replice pak odmítá argumentaci žalovaného, a to i včetně jeho námitek, týkajících se místní příslušnosti zdejšího krajského soudu.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě namítá, že liberecká pobočka krajského soudu není místně příslušná ve věci jednat a rozhodnout, tímto soudem je Městský soud v Praze, a to s odkazem na nedostatek právní subjektivity libereckého pracoviště žalovaného-krajská pobočka nemá sama o sobě statut správního úřadu. Činnost podle

§ 75 z.č. 435/2002Sb. není činností v oblasti veřejné správy, státní orgán zde vystupuje jako subjekt soukromého práva, dohodu může uzavřít, avšak z dohody jako takové ještě nevyplývají pro zaměstnavatele žádné výhody. O ty, zde míní vyplacení příspěvku, musí teprve zaměstnavatel žádat. V další pasáži se žalovaný zabývá věcnou stránkou věci a trvá na správnosti svého postupu, neboť je zřejmé z důvodů, které dále uvádí, že žalobce se pokusil obejít zákon. Poukazuje i v dané souvislosti na zákonnou úpravu a výklad norem, vč. stanovisek příslušného ministerstva. Trvá proto na správnosti svého postupu.

K procesním námitkám uplatněným žalovaným úřadem, soud přijal následující závěry.

Dohoda podle § 75 odst. 1) z.č. 435/2004 Sb. (o zaměstnanosti) je jedním z mnoha nástrojů realizace státní politiky zaměstnanosti, jak vyplývá jak z ust. § 2 tohoto zákona, tak i z dalších ustanovení, ve kterých jsou i další nástroje a postupy směřující k naplnění cíle tohoto zákona. Soud připomíná, že realizace státní politiky zaměstnanosti je spjata i s veřejnými rozpočty. Proto soud pokládá dohodu podle § 75 cit. zákona podle obsahu řešených vztahů (předmětem jsou otázky z oblasti práva veřejného) za veřejnoprávní smlouvu podle § 159 z.č. 500/2004 Sb., a tím je i dána věcná příslušnost krajského soudu ve věci rozhodnout postupem podle z.č. 150/2002 Sb.

Zdejší soud je k rozhodnutí o žalobě i místně příslušný podle § 7 odst. 3) z.č. 150/2002 Sb. (s přihlédnutím k části šestnácté z.č. 396/2012 Sb., účinné od 26.11.2012), žaloba byla zdejšímu soudu podána dne 27.12.2012.

Jak vyplývá z díkce ust. § 79 odst. 1, věta první) z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) je legitimován k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a domáhat se ji, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení výhradně ten, kdo bezvýsledně vyčerpал příslušné procesní prostředky určené k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Z uvedeného je zřejmé, že základní podmínkou řízení je zákonem stanovená povinnost správního orgánu ve věci meritorně rozhodnout či vydat osvědčení. To vyplývá i z ust. § 2 s.ř.s, podle kterého soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob. Jinak řečeno, neukládá-li speciální zákon správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení, pak jej k takovému postupu nelze nutit postupem podle § 79 a násl. s.ř.s.

Není sporu o tom, že žalobce podal dne 1.8.2012 „Žádost o vymezení chráněného pracovního místa“ (vedena u žalovaného pod ev. číslem: 11814917/12), a na tuto žádost reagoval Úřad práce sdělením ze dne 30.8.2012 pod shodným evidenčním číslem, že se žádosti nevyhovuje a příslušná dohoda o vymezení chráněných pracovních míst nebude uzavřena s odkazem na z.č. 435/2004 Sb.

Z.č. 435/2004 Sb. (o zaměstnanosti) podmiňuje zřízení chráněného pracovního místa dohodou mezi Úřadem práce a zaměstnavatelem (§ 75 odst. 1/ cit. zákona) s tím, že ust. § 77 odst. 1) tohoto zákona výslovně zmocňuje ministerstvo (mj.) i k podrobné úpravě podmínek rozhodných pro uzavření dohody. Ze žádného ustanovení z č.435/2004 Sb. a ani z vyhl.č. 518/2004 Sb. (zejména z ust. § 6) **nevyplývá povinnost správního orgánu** (zde Úřadu práce) dohodu uzavřít, byť by uzavření dohody nebránila žádná skutečnost, uvedená v zákoně či vyhlášce. Normy tudíž ponechávají plně na vůli Úřadu práce, zda při splnění všech podmínek přistoupí k uzavření dohody či nikoli, takou povinnost mu neukládají.

Soudu proto nezbylo, než žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1, písm. a) s.ř.s. neboť nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, aniž mohl důvody žaloby zkoumat věcně.

Protože byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3) s.ř.s.

Protože byla žaloba odmítnuta, soud podle § 10 odst. 3) z.č. 549/1991 Sb. vrací žalobci zaplacený soudní poplatek (2.000,-Kč), a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 21. srpna 2013

Mgr. Karel Kostecký,
předseda senátu